

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 233/19</i>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. III K 121/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.12.1. Ustalenie faktów			
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
0.12.2. Ocena dowodów			

<p>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1. 2. 3. 4. 1. 2. 3.</p>	<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego, adwokat M. I. – błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ w szczególności na przyjętą kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 158 § 1 i 3 k.k., a to poprzez przyjęcie, że oskarżony mógł przewidzieć, że ciosy przez niego zadane mogą przyczynić się do śmierci pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pokrzywdzony nie był bity w newralgiczne dla życia miejsca na ciele, - ilość ciosów nie była duża i nie były zadawane ze znaczną siłą, 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

- stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonego przyczynił się do tego, że nie by on w stanie zamortyzować swojego upadku na ziemię.

Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego, adwokat M.

I. – ***błąd w ustaleniach faktycznych***, polegający na przyjęciu, że to na skutek zawinionych działań m.in. oskarżonego, pokrzywdzony doznał urazów głowy, co bezpośrednio doprowadziło do jego śmierci, podczas gdy doszło do dwóch następujących po sobie uderzeń w głowę, których skutki mogły się na siebie nałożyć – pierwszego na skutek ciosu i upadku z pozycji stojącej, a drugiego na skutek usadzenia pokrzywdzonego, który wyslizgnął się i uderzył głową o podłogę, po czym doszło do odbicia głowy, z kolei biegły medyk sądowy J. P. nie był w stanie jednoznacznie rozstrzygnąć, które z uderzeń spowodowało jakie obrażenia i nie wiadomo jaki byłby stan pokrzywdzonego, gdyby nie drugie uderzenie z odbiciem głowy – przy czym powyższe wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Podniesiony z ostrożności procesowej zarzut apelacji obrońcy oskarżonego,

	<p>adwokat M. I. -- rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary nadmiernie surowej.</p> <p>Zarzut apelacji prokuratora – rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy względ na społeczną szkodliwość czynu oraz ujawnione w sprawie okoliczności obciążające nakazywały wymierzenie kary surowszej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 i 2 – zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>W pierwszej kolejności zauważyć należało, iż apelująca obrońca nie kwestionowała sprawstwa oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępczych zachowań; nie negowała też większości ustaleń faktycznych obejmujących okoliczności przedmiotowe czynu, w tym przebieg zdarzenia – dopatrując się wadliwości przede wszystkim w zakresie ustalonych przez Sąd I instancji faktów rzutujących na kwestię</p>		

zamiaru oskarżonego. Konsekwencją owych wątpliwości było kwestionowanie przez obrońcę prawidłowości przypisania oskarżonemu czynu z art. 158 § 1 i 3 k.k., a nie przestępstwa stypizowanego wyłącznie w § 1 tego artykułu.

Apelująca nie kwestionowała zatem – a i Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w tym zakresie żadnych wątpliwości uwzględnianych z urzędu – że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny obejmujący spożywanie alkoholu przez oskarżonego i pokrzywdzonego oraz ich kłótnię w dniu zdarzenia, a następnie pobicie pokrzywdzonego na parkingu przed budynkiem hostelu przez trzech mężczyzn, w tym oskarżonego D. P., który kopnął pokrzywdzonego w klatkę piersiową, jak i to że w wyniku uderzenia pokrzywdzony upadł, uderzając głową o betonowe podłoże i stracił przytomność.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast wątpliwości obrońcy, co do prawidłowości odtworzonych przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowych zarzuconego oskarżonemu czynu, pozwalających przypisać mu udział w pobiciu ze skutkiem

śmiertelnym, nie zaś
objęcie zamiarem
sprawczym wyłącznie
spowodowania u
pokrzywdzonego
określonych obrażeń ciała.

Podkreślenia wymagało
następnie, że w
odniesieniu do tych
właśnie ustaleń –
obejmujących
okoliczności podmiotowe
czynu zarzuconego
oskarżonemu – wyraźnie
uwidocznił się czysto
polemiczny charakter
podniesionych w apelacji
obrońcy oskarżonego
zarzutów. Wykazanie
przez apelującą
niepoprawności wersji
zdarzeń przyjętej przez
Sąd I instancji oraz
nietrafności dokonanej
przez ten Sąd interpretacji
faktów, wymagało bowiem
uprzedniego wykazania
wadliwości w zakresie
procedowania Sądu.
Tymczasem podniesione
w apelacji zarzuty miały
postać wyłącznie zarzutów
błędów w ustaleniach
faktycznych i nie
zostały poprzedzone próbą
wykazania naruszenia
skonkretyzowanych
przepisów procedury.

Dodać należało, że
treść apelacji obrońcy
wskazywała, że przyczyn
zarzuconych błędów w
ustaleniach faktycznych
doszukiwała się ona w
odtworzeniu mechanizmu
powstania śmiertelnych
obrażeń ciała
pokrzywdzonego w sposób

niezgodny z wnioskami opinii biegłego medyka sądowego, jak również w istnieniu w sprawie niewyjaśnionych dowodowo wątpliwości, których Sąd I instancji nie uwzględnił na korzyść oskarżonego. Takie argumenty apelacji okazały się chybione.

I tak, wbrew stanowisku apelującej, Sąd I instancji poczynił **ustalenia faktyczne w zakresie mechanizmu powstania śmiertelnych obrażeń ciała pokrzywdzonego** w sposób zgodny z opinią biegłego lek. med. J. P. – obejmującą opinię pisemną z dnia (...) r. oraz ustną, złożoną w toku rozprawy w dniu (...) r. - a dotyczącą przyczyny zgonu M. T.. Biegły wskazał zatem jednoznacznie, że bezpośrednią przyczyną zgonu pokrzywdzonego był uraz czaszkowo – mózgowy, który doprowadził do złamania sklepienia czaszki, stłuczenia tkanki mózgowej oraz powstania krwiaków podtwardówkowych. Biegły podał także że obrażenia te mogły powstać w mechanizmie zarówno czynnym jak i biernym, w tym zarówno w wyniku zadawania ciosów, jak i w wyniku upadku głową na twarde podłoże, a po okazaniu

mu nagrania monitoringu z miejsca zdarzenia, sprecyzował, że do urazów doszło w wyniku uderzeń pokrzywdzonego o twarde podłoże, przy czym faktycznie – co szczególnie podkreślała apelująca – biegły nie był w stanie wskazać, które z uderzeń bezpośrednio mogło wywołać zgon pokrzywdzonego, bowiem jedno z drugim było powiązane. Jednocześnie jednak biegły wyraźnie sprecyzował – czego apelująca zdawała się już nie dostrzegać – że bez pierwszego uderzenia o ziemię (z pozycji stojącej, które nastąpiło w wyniku zadanych ciosów) z pewnością nie doszło by u pokrzywdzonego do takiego stanu w jakim znajdował się.

Wobec przytoczonej treści opinii biegłego, apelująca nie mogła zasadnie wywodzić, jakoby Sąd I instancji odtworzył mechanizm powstania śmiertelnych obrażeń pokrzywdzonego w sposób dowolny. Opinia ta nie pozostawiała bowiem wątpliwości co do tego, że śmiertelne obrażenia pokrzywdzonego nie mogły powstać wyłącznie w wyniku drugiego uderzenia pokrzywdzonego głową o podłoże, które nastąpiło w następstwie próby podniesienia pokrzywdzonego przez sprawców, ale do ich

powstania konieczny był upadek pokrzywdzonego z pozycji stojącej – do tego zaś doszło w wyniku zadawania ciosów przez sprawców pobicia.

Dodać przy tym należało, że obrona nie zgłaszała zastrzeżeń pod adresem wymienionej opinii biegłego, w szczególności nie wytknęła, jakoby opinia ta była obarczona wadami, o których mowa w art. 201 k.p.k., nakazującymi jej uzupełnienie, czy powtórzenie. Nadto strony, w tym obrona, miały możliwość zadawania biegłemu dodatkowych pytań, a to w toku jego ustnego wysłuchania na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu(...)r. – a co za tym idzie, obrońca miała możliwość wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości, jakie pozostałyby po lekturze opinii pisemnej.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, że stanowisko apelującej obrońcy, jakoby w sprawie istniały niewyjaśnione wątpliwości co do mechanizmu powstania śmiertelnych obrażeń głowy pokrzywdzonego – było oczywiście bezzasadne.

Apelująca obrońca nie miała też racji kwestionując ustalenia Sądu I instancji w

zakresie **świadomości oskarżonego**, leżące u podstaw przypisania mu kwalifikowanej przez skutek śmiertelny postaci czynu stypizowanego w art. 158 § 1 k.k.

W pierwszej kolejności zwrócić należało uwagę na to – co słusznie uwzględnił Sąd I instancji – że do uznania sprawstwa przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. wystarczy, by skutek w postaci śmierci, będący następstwem pobicia, musiał być z nim powiązany przyczynowo, w tym sensie, że uszczerbek na zdrowiu ofiary jest następstwem zajścia jako pewnej całości, i to zajścia charakteryzującego się cechami określonymi w art. 158 § 1 k.k. Określone w przepisie art. 158 § 3 k.k. następstwo w postaci śmierci czy w przypadku art. 158 § 2 k.k. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie jest skutkiem indywidualnego działania sprawcy, ponieważ między jego działaniem a śmiercią człowieka może nawet nie istnieć związek przyczynowy, a mimo to zachodzi odpowiedzialność na gruncie tego przepisu, o ile tylko sprawca następstwo to przewidywał lub mógł przewidzieć (por.: postanowienie SN z 11.01.2017 r., IV KK 285/16, LEX nr 2254801; postanowienie SN z

28.07.2010 r., II KK 27/10,
LEX nr 619606).

Przypomnieć także należało, że na gruncie niniejszej sprawy, apelująca po pierwsze – nie kwestionowała sprawczego udziału oskarżonego w pobiciu pokrzywdzonego i to wypełniającego znamiona z art. 158 § 1 k.k., po wtóre zaś – jak była o tym owa powyżej – nie zdołała skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji w zakresie stwierdzenia, że uszczerbek na zdrowi pokrzywdzonego, skutkujący jego śmiercią stanowił bezpośrednie następstwo działań sprawców, jako że śmiertelny uraz głowy pokrzywdzonego powstał w wyniku uderzenia o podłoże w następstwie upadku spowodowanego działaniami (ciosami) sprawców. W takim układzie procesowym, skuteczne ekskulpowanie oskarżonego od czynu z art. 158 § 3 k.k. wymagało obalenia ustalenia Sądu I instancji, że oskarżony następstwo kwalifikujące, a zatem w niniejszej sprawie – możliwość upadku pokrzywdzonego, skutkującego wspomnianym urazem, przewidywał lub mógł przewidzieć. Tymczasem apelująca, dla wykazania swojego stanowiska powołała się na argumentację oczywście

nietrafną, w tym pozostająca w sprzeczności z tymi nawet dowodami i ustaleniami Sądu I instancji, których obrona w żaden sposób nie kwestionowała.

Apelująca nie mogła zatem zasadnie wywodzić, że oskarżony nie mógł przewidywać, że ciosy zadawane przez niego i dwóch pozostałych sprawców mogą skutkować śmiercią pokrzywdzonego, jako że ciosy te nie były zadawane w newralgiczne dla życia miejsca na ciele – skoro postępowanie dowodowe, w tym obiektywne i niekwestionowane przez apelującą dowód z zapisu monitoringu z miejsca zdarzenia – jednoznacznie wykazało, że pokrzywdzony był bity i kopany m.in. w głowę i klatkę piersiową.

Apelująca nie mogła także zasadnie twierdzić, jakoby ilość ciosów zadawanych pokrzywdzonemu nie była duża i nie były one zadawane ze znaczną siłą, skoro wspomniany obiektywny dowód wskazywał, że w przebiegu dynamicznego zdarzenia, sprawcy, mający znaczną przewagę liczebną, wielokrotnie uderzali i kopali pokrzywdzonego po całym ciele; siła zaś tych uderzeń nie mogła być nieznaczna, skoro przynajmniej jeden z zadanych ciosów

doprowadził do upadku pokrzywdzonego, skutkującego tak poważnym uderzeniem o podłoże, że w jego wyniku pokrzywdzony doznał urazu czaszkowo mózgowego obejmującego złamanie sklepienia czaszki, stłuczenia tkanki mózgowej oraz powstania krwiaków podtwardówkowych.

Wbrew stanowisku apelującej, okolicznością ekskulpującą oskarżonego od przypisania mu świadomości w zakresie możliwego skutku śmiertelnego pobicia pokrzywdzonego, nie był też bezsporny w sprawie fakt upojenia alkoholowego pokrzywdzonego, który to stan – w ocenie apelującej – powodował, że pokrzywdzony nie był w stanie zamortyzować swojego upadku. Wprost przeciwnie – wbrew intencji apelującej – była to raczej okoliczność potwierdzająca ustalenia Sądu I instancji w zakresie świadomości oskarżonego. Oskarżony bowiem miał pełną świadomość stanu upojenia alkoholowego pokrzywdzonego (wszak razem z nim wcześniej spożywał alkohol); oskarżony musiał także wiedzieć i to – co podkreślała w apelacji obrońca, a co zaliczyć należy do wiedzy notoryjnej – że osoba będąca w takim stanie

łatwiej przewraca się i doznaje w wyniku upadku urazów. Tym samym, oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, że bicie pijanego pokrzywdzonego przez kilku sprawców, może doprowadzić do jego upadku skutkującego poważnym, a nawet śmiertelnym, urazem.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, że wzajemna relacja zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, w tym z opinii biegłego medyka sądowego, zeznań świadków oraz zapisu monitoringu z miejsca zdarzenia, pozwalała na odtworzenie okoliczności powstania obrażeń pokrzywdzonego w sposób jednoznaczny i nie pozostawiający w tym przedmiocie wątpliwości, które – zgodnie z zasadą wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. – winny być rozstrzygnię na korzyść oskarżonego. Przeczyło to stanowisku apelującej obrońcy oskarżonego, jakoby w przedmiotowej sprawie, w zakresie ustaleń dotyczących powstania obrażeń pokrzywdzonego, wystąpiła potrzeba zastosowania zasady in dubio pro reo, ujętej we wskazanym artykule. W odniesieniu do będących przedmiotem osądu zachowań sprawczych oskarżonego, postępowanie dowodowe

dostarczyło bowiem wystarczających podstaw faktycznych potwierdzających przebieg nie tylko czynności sprawczych oskarżonego, ale także znamion strony podmiotowej, pozwalających – w rezultacie – przypisać mu przestępstwo w kształcie przyjętym w zaskarżonym wyroku. Tym samym, w odniesieniu do mechanizmu powstania obrażeń pokrzywdzonego oraz zakresu świadomości oskarżonego, co do możliwych skutków jego zachowań sprawczych, nie wystąpiły w ogóle wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Wątpliwości takie nie istniały w sprawie obiektywnie, ale sformułowane zostały wyłącznie w stanowisku obrońcy, pomimo że wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie pozostawiał na nie miejsca i był jednoznaczny.

Ad. 3 – zarzut ewentualny apelacji obrońcy oskarżonego

Apelująca obrońca nie miała racji, twierdząc, jakoby wadliwe było zawarte w zaskarżonym wyroku **orzeczenie o karze**, a to z uwagi na rażącą niewspółmierną surowość wymierzonej oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Zauważyć należało, że apelująca w pierwszej kolejności kwestionowała sądowy wymiar kary z perspektywy podjętej przez nią próby wzruszenia rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonego. Próba ta jednakże, jak była o tym mowa wcześniej – okazała się nieskuteczna. Apelująca nie mogła zatem zasadnie domagać się, by za czyn przypisany oskarżonemu w kształcie przyjętym przez Sąd I instancji, tj. za czyn z art. 158 § 3 k.k., wymierzona została oskarżonemu kara, jak za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

Zauważyć następnie należało, że na poparcie wyrażonego w uzasadnieniu apelacji, zarzutu ewentualnego rażącej surowości kary, apelująca przywołała wyłącznie uwagi natury ogólnej, odnoszące się do oceny społecznej szkodliwości przestępstwa i jej wpływu na sprawiedliwy wymiar kary. Uwagi te – choć same w sobie merytorycznie prawidłowe – w żaden sposób nie zostały powiązane z sytuacją prawną i faktyczną oskarżonego P..

Podkreślenia wymagało zaś, że – wbrew stanowisku apelacji – Sąd I instancji należycie

uwzględnił przy wymiarze kary wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące w odniesieniu do oskarżonego, w tym prawidłowo zważył stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Ze wskazanych przez Sąd I instancji przesłanek o charakterze obostrzającym (vide: str. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), przypomnieć należało chociażby wysoce niebezpieczny sposób działania sprawcy, obejmujący zadawanie pokrzywdzonemu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami licznych ciosów, zaatakowanie pokrzywdzonego bez wyraźnego powodu i to zakończone tragicznym skutkiem, nadto działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu.

Jak słusznie skonstatował zatem Sąd I instancji – nagromadzenie w przypadku oskarżonego wskazanych powyżej okoliczności obciążających, sprzeciwiało się wymierzeniu mu kary łagodniejszej niż 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji w pełni podolał także zadaniu prawidłowego zważenia wszystkich istotnych, dotyczących oskarżonego okoliczności o charakterze

łagodzącym, trafnie uwzględniając w tym przypadku uprzednią niekaralność i młody wiek oskarżonego, jego zainteresowanie losem pokrzywdzonego, przejawiające się wykonaniu telefonu do pracodawcy i na jego polecenie wezwanie pogotowia ratunkowego, nadto zaś dobrowolny powrót oskarżonego do Polski z Ukrainy oraz początkowe przyznanie się do winy, będące wyrazem pewnej skruchy. Brak jednakże było jakichkolwiek podstaw do tego, by wymienionym okolicznościom nadawać dalej idącą wymowę łagodzącą.

Ad. 4 – zarzut apelacji prokuratora

Sąd Apelacyjny nie podzielił także – przeciwnego do omówionego powyżej, a wyrażonego w apelacji obrońcy – stanowiska prokuratora w przedmiocie kary – jakoby kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności była rażąco łagodna. Zgodzić należało się z Sądem I instancji, że na gruncie przedmiotowej sprawy brak było zasadnych podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego kary surowszej, w tym postulowanej przez oskarżyciela kary 5 lat pozbawienia wolności. W szczególności większej

<p>wagi obciążającej w kontekście wymiaru kary – niż przyjęta przez Sąd I instancji – nie miały przywołane w apelacji prokuratora okoliczności w postaci zaatakowania pokrzywdzonego bez wyraźnego powodu, za to z tragicznym skutkiem, ani też aktywna rola sprawcza oskarżonego w pobiciu pokrzywdzonego.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego, adwokat M. I. – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu wyłącznie z art. 158 § 1 k.k. i tym samym wyeliminowanie art. 158 § 3 k.k. i na podstawie art. 158 § 1 k.k., wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w granicach kary dotychczas odbytej.</p> <p>Wniosek ewentualny apelacji obrońcy oskarżonego, adwokat M. I. – o uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Wniosek apelacji prokuratora – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżonemu kary 5 lat pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Ad. pkt 1 – wniosek apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>Wbrew stanowisku apelującej obrońcy oskarżonego D. P. – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oraz kary, w szczególności apelacja nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońcę zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu wyłącznie z art. 158 § 1 k.k., ani też do wymierzenia mu niższej kary pozbawienia wolności.</p> <p>Ad. pkt 2 – wniosek ewentualny apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>Apelująca obrońca oskarżonego D. P. nie wykazała także, jakoby postępowanie rozpoznawcze przed Sądem Okręgowym obarczone było wadami i brakami uzasadniającymi potrzebę jego powtórzenia.</p>		

Ad. pkt 3 - wniosek apelacji prokuratora

Wbrew stanowisku apelującego prokuratora, brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do kary orzeczonej wobec oskarżonego D. P., w tym do uznania owej kary za rażąco nadmiernie łagodną. Brak zatem było podstaw do dokonania postulowanego przez prokuratora podwyższenia wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

**4. OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z
URZĘDU**

**5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1. Utrzymanie w
mocy wyroku sądu
pierwszej instancji**

0.1Pkt. 1 wyroku

Przedmiot utrzymania w mocy

**Zaskarżone
rozstrzygnięcie w
całości, tj.:**

- rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oraz kary

<p>3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zaliczenia na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności zawarte w pkt 1 zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z uwagi na to, że apelująca obrońca oskarżonego D. P. nie zdołała skutecznie zakwestionować konkluzji Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonego w sposób zawiniony ustawowych znamion czynu z art. 158 § 1 i 3 k.k. – rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego zasługiwało na aprobatę.</p> <p>Prawidłowe okazało się także, stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, zawarte w zaskarżonym wyroku, orzeczenie o karze.</p> <p>Jak wskazano powyżej, zarzuty kwestionujące wyrok Sądu I instancji w tym zakresie, podniesione zarówno w apelacji obrońcy oskarżonego, jak i – na niekorzyść – w apelacji prokuratora, okazały się bezzasadne. Sąd Apelacyjny nie znalazł zaś podstaw by podzielić wynikające z kierunku wymienionych apelacji stanowisko, jakoby</p>	

wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności był rażąco nadmiernie surowa albo łagodna.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt. 2 wyroku	<p>Orzekając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k., zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Uwzględniono przy tym sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe, w tym perspektywę odbywania kary izolacyjnej, które nakazywały przyjąć, że pokrycie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Z tych samych względów, na podstawie</p>	

	art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), zwolnieniem od kosztów objęto opłatę za drugą instancję.
7. PODPIS	
P. G. M. Ś. U. D.	